

lobkyně svůj nárok osvědčila. K této otázce jest podle toho, co uvedeno bylo nahoře, přisvědčiti. Protože pak nemůže býti pochybnosti o tom, že, bude-li žalobě vyhověno, zisk kterého žalovaný dociluje závadnou úpravou, jde na úkor žalobkyně, je tu i další předpoklad zdržovacího nároku. Škoda žalobkyni hrozící záleží již také v tom, že by její zdržovací nárok postupným a dalším prodejem knížky mohl býti zmařen bez možnosti restituce. Je tedy splněna i podmínka § 381 ex. ř.

Čís. 12999.

Povinný, upadnuvší do konkursu, jest oprávněn žádati o vyloučení věcí z exekuce z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř. i bez souhlasu správce konkursní podstaty, ba i proti jeho vůli.

Zánik zástavního práva vymáhajícího věřitele podle § 13 odst. (1) konk. ř. je jen podmíněčný, bude-li konkurs ukončen jiným způsobem než zrušením podle § 166 konk. řádu. Nezaniklo-li dosud zástavní právo bezpodmínečně, zůstává vymáhající věřitel účastníkem exekuce a jest oprávněn zaujati stanovisko k návrhu dlužníka na vyloučení movitých věcí hmotných, k nimž nabyt exekucí zástavního práva.

Opírá-li se vymáhající věřitel proti navrženému vyloučení věcí z exekuce, není exekuční soud oprávněn zrušiti exekuci jen z důvodu, že ostatní vymáhající věřitelé, pokud na ně ustanovení § 13 konk. řádu vůbec nedopadá, mlčky podle § 56, třetí odstavec, ex. ř. s vyloučením věcí z exekuce souhlasily.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, R I 1074/33.)

Dlužník, upadnuvší do konkursu, žádal za vyloučení věcí z exekuce z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř. Vymáhající věřitelka firma F. se opřela proti zrušení exekuce. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Jak ze spisů o konkursním řízení proti Hermanu H-ovi vyplývá a jak i vymáhající věřitelka ve vyjádření proti zrušení exekuce uvádí, prohlášen byl usnesením ze dne 26. srpna 1932 na jmění povinného konkurs a bylo prohlášení konkursu ještě téhož dne na desce konkursního soudu vyvěšeno (§ 2 konk. ř.). Tím však zanikla ve smyslu § 13 konk. ř. práva na oddělené uspokojení věřitelů, kteří jich na úpadcově jmění nabyli exekucí v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu, zejména tedy exekuční zástavní práva zabavením, t. j. zájemním sepsáním a popsáním v exekučním zájemním protokole pro exekuční vymáhající věřitele nabytá (§ 253 prvý odstavec ex. ř.), najmě i exekuční zástavní práva vymáhajícího věřitele firmy F., vzniklá ve dnech 2. až 19. srpna 1932, s výjimkou jediného vymáhajícího věřitele firmy Ernst G., nabyvšího zástavního práva k zabaveným a z exekuce vylučovaným svrškům již dne 23. června 1932, tedy před řečenými šedesáti dny. Zánik exekucí nabytých práv na oddělené uspokojení ve smyslu § 13 konk. ř. nastává bez dalšího, aniž by bylo zapotřebí zvláštního soudního prohlášení jejich zániku (srov. sb. n. s. čís. 4286). Ježto tedy zástavní práva vymáhajícího věřitele firmy

Theodor F. již přede dnem 3. prosince 1932, kdy usnesením prvního soudu byli všichni v zápise o zabavení uvedení vymáhající věřitelé vyzváni, by se vyjádřili do osmi dnů o dlužníkem navrhovaném zrušení exekuce, o něž tu jde, jinak že jejich nevyjádření se bude pokládáno za souhlas s tímto zrušením ve smyslu § 56 třetí odstavec ex. ř. zanikla, nemělo smyslu ani účele, by firmou F. bylo její vyjádření ze dne 16. prosince 1932 proti zamýšlenému zrušení exekuce se ohražující k exekučnímu soudu podáváno, třeba by nedopatřením tohoto soudu byla k tomu vyzvána, když jí muselo býti patrné, že se zřetelem k zániku jejích exekučních práv zástavních stalo se doručení jí dlužného vyzvání soudu prvního ze dne 3. prosince 1932 omylem a že tudíž je její protest proti zamýšlenému zrušení exekuce bezpředmětným a právem neodůvodněným. Když pak jediný v úvahu přicházející vymáhající věřitel firma G. nějakého vyjádření, opírajícího se zamýšlenému zrušení exekuce, vůbec nepodala, bylo na prvním soudu, aby ve smyslu své sankce v usnesení ze dne 5. prosince 1932 vyslovené v rozumu § 56 třetí odstavec ex. ř. exekuci ohledně svršků stranou povinnou vylučovaných zrušil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu firmy F. zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by v řízení pokračoval a o věci znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Povinný dlužník upadnuvší do konkursu jest oprávněn žádati o vyloučení věcí z exekuce z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř. i bez souhlasu správce konkursní podstaty, ba i proti jeho vůli, poněvadž se domáhá uvolnění věcí podle jeho názoru exekuci nepodléhajících (§ 39 čís. 2 ex. ř.) a do konkursní podstaty nepatřících (§ 3 odstavec 1 k. ř.), a těchto nároků se může úpadce podle § 7 odstavec (3) k. ř. sám domáhati i za konkursu. Otázka ta jest ostatně bezpodstatnou, poněvadž správce konkursní podstaty Dr. Antonín F. spolupodepsal úpadcův rekurs proti usnesení prvního soudu, jímž jeho návrh na vyloučení věcí byl zamítnut, a tím postup úpadcův schválil. Právem proto nižší soudy o návrhu úpadcově věcně rozhodovaly.

Než nesprávný jest názor rekursního soudu, že dovolací rekurentka neměla býti vyzvána k vyjádření o návrhu povinného úpadce, poněvadž prý její oddělné právo podle § 13 odstavec (1) konk. ř. zaniklo, ano ho bylo nabyto exekucí v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu. Neboť podle odstavce (2) § 13 k. ř. jest jen řízení zahájené ke zpeněžení věci nebo práva, které byly zabaveny ve lhůtě uvedené v odstavci (1), zrušiti a lhůta ustanovená pro zánik zástavního práva (stanovená v § 256 druhý odstavec ex. ř. v doslovu § 3 zákona čís. 1/1933 sb. z. a n.) nabytého exekucí na movitých věcech hmotných se staví, ožívne-li opět právo zástavní až do právní moci usnesení, kterým byl konkurs zrušen podle § 166 k. ř. Jde tedy jen o podmíněný zánik zástavního práva, bude-li konkurs ukončen jiným způsobem než zrušením podle § 166 k. ř. Nezaniklo-li tedy dosud zástavní právo bezpodmínečně, zůstává vymáhající věřitelka účastnicí exekuce a jest oprávně-

něna zaujati stanovisko k návrhu dlužníka na vyloučení movitých věcí hmotných, k nimž nabyla exekucí zástavního práva. Měl proto rekursní soud přihlížeti k vyjádření dovolací rekurentky, jímž se opírá proti navrženému vyloučení věcí z exekuce pol. 1 až 4 zájemného protokolu, a nebyl oprávněn zrušiti e x e k u c i ohledně těchto předmětů jen z důvodu, že ostatní vymáhající věřitelé, pokud na ně ustanovení § 13 k. ř. vůbec nedopadá, mlčky podle § 56 třetí odstavec ex. ř. s vyloučením oněch věcí souhlasili. Návrh zněl na vyloučení věcí podle § 251 čís. 6 ex. ř. a měl proto rekursní soud rozhodnouti, zdali pro zamítnutí tohoto návrhu prvním soudem jsou tu předpoklady, což jest řešiti z úřadu, ano jde o právo veřejné, které ani souhlasem vymáhajících věřitelů nelze změnit. Poněvadž rekursní soud se touto otázkou, pokud byla nadhována v rekursu povinné strany, nezabýval a z nařízeného šetření skutková zjištění neučinil, po případě i další nezbytná šetření nedal provést, bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 13000.

Pozůstalí po redaktoru nemohou se domáhati na jeho zaměstnavateli náhrady škody proto, že smluvní podmínkou redaktorova služebního poměru bylo, by redaktor nebyl příslušníkem stavovské organizace, následkem čehož prý vzhledem k § 124 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., nebyly jim vyměřeny zvýšené zaopatřovací požitky.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, Rv I 342/32.)

Vdova po redaktoru Karlu G-ovi, jenž zemřel dne 4. března 1930, domáhala se na žalovaném, v jehož podniku byl Karel G. zaměstnán jako redaktor, náhrady škody, ježto prý jí byly zaviněním žalovaného vyměřeny pensijní požitky nízko. Žalobní nárok odůvodňovala žalobkyně takto: Pro žurnalisty bylo v § 124 pensijního zaopatřovacího zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. zavedeno zvláštní obligatorní pojištění novinářů, které jest značným zlepšením obyčejných zaopatřovacích požitků. Ježto zákonem nebyla dosud provedena úprava pojištění, pokud se týče pense novinářů, bylo kuratoriem zřízeným podle § 124 odst. 12 cit. zák. usneseno zlepšení, pokud se týče zvýšení pense ve výši jak v žalobě uvedeno. Podmínkou toho zvláštního pojištění novinářů jest podle § 124 odst. 10 účastenství u organizace novinářské, k níž patří i organizace »Reichsgewerkschaft der deutschen Presse, v Čsl. republice«, kterážto odborová organizace byla připuštěna ministerstvem sociální péče. Žalobkyně tvrdí, že i při nastoupení služby zemřelým Karlem G-em dnem 1. května 1928, i za dalšího zaměstnání žalovaný Karlu G-ovi zakázal na oné organizaci se zúčastniti a proto po jeho smrti nedostala žalobkyně zvýšené zaopatřovací požitky. **O b a n i ž š i s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Soud procesní právem uvedl, že, i kdyby zákaz býti členem organizace »Reichsgewerkschaft der deutschen Presse« zemřelému již Karlu G-ovi žalovaným při nastoupení služby u něho dne 1. května 1928 a za ni byl